

האחד השבועי

שיעורו השבועי
של מרן ראש הישיבה המקובל הצדיק
רבנו בניהו יששכר שמואלי שליט"א

גליון מס' 27
פרשת **בהעלותך** התשפ"ד

הדלקת הנרות - אור התורה

איפה כתוב נעשה ונשמע • סודות המספר 176 • הנשיאים לא תיאמו • להדליק את שבעת החושים • להאיר את הילדים • הפתק שהציל • מסך של "כיפת ברזל" • רק התורה תנצח, חשק והשתוקקות לתורה ולמצוות • החפץ חיים מתבוסס בשלג • למנצח בצורת המנורה • מלחמות ישראל במחיצת הרב שרעבי •

ולכן רק באותה שבת, אחרי שעם ישראל קיבלו את התורה, [ובפרט לדעת האבן עזרא שקבלו את התורה ביום שישני] שמרו את השבת הזו עם כל הדינים, השבת הזאת היתה השבת הראשונה שעם ישראל שמרו אותה בכל פרטיה ודקדוקיה. וזה היה השבת שאחרי שבועות, שבת פרשת נשא, איזה זכות גדולה זו.

פסוק מספר 24/7

הנה זכינו בזכות גדולה, שעברנו את חג השבועות - יום קבלת התורה על הר סיני, שהיה השנה ביום רביעי, ולמחרת ביום חמישי היה לנו "אסרו חג".

במתן תורה כתוב: ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם, ויאמרו כל אשר דיבר ה' נעשה ונשמע. הפסוק הזה נמצא בשמות פרק כ"ד פסוק ז', מה הסימן? אומר רבי שלמה לוינשטיין: כ"ד-ז' זה 24/7, יש מושג בעולם שנקרא 24/7 למושל אצל הגויים יש להם חנויות שפתוחות 24 שעות 7 ימים בשבוע.

ככה גם עם ישראל צריך לזכור את הפסוק נעשה ונשמע 24 שעות 7 ימים בשבוע... שזה כ"ד-ז, כל רגע ורגע צריך לעשות את דבר ה', שכל הזמן הפסוק הזה יזרום לנו בדם, שנקבל עלינו אלקותו יתברך, כל אשר דיבר ה' נעשה ונשמע.

איזה זכות יש לנו שירד הקב"ה על הר סיני ונתן לנו את התורה, באהבה ובחיבה, ואמר לנו: "תעסקו בזה ואתם מסודרים - ונתתי גשמכם בעייתם, ונתנה הארץ יבולה, ועץ השדה יתן פריו - כל מה שאתם צריכים, תקבלו". התורה טובה לאדם גם לעולם הזה וגם לעולם הבא.

השבת הראשונה בעולם שנשמרה כראוי

אחרי חג השבועות, זכינו לשבת המלכה - שבת פרשת נשא. כתוב בספרים הקדושים שהשבת הזו היא מאוד חשובה, מדוע? כי זו השבת הראשונה שעם ישראל שמרו אותה כראוי, כי היא השבת הראשונה שלאחר קבלת התורה.

ואמנם עם ישראל נצטוו על השבת עוד לפני מעמד הר סיני, כאשר היו במרה, שהרי "דינים ושבת במרה אפקוד", אבל אז במרה עדיין לא נצטוו על כל פרטיה ודיניה של השבת, ורק במעמד הר סיני קיבלו את כל פרטיה והלכותיה לפרטי פרטים.

מספר מתוק מדבש

בשבת הזו גם הראינו לקב"ה את החיבה והאהבה הגדולה שלנו לתורה שקיבלנו, ולכן קראנו בשבת הזו את הפרשה הכי ארוכה בתורה, להראות שאנחנו אוהבים את התורה שקיבלנו ולא עוזבים אותה. ואגב גם בזה, פרשת נשא היא הכי ארוכה, שיש בה את האידרא רבה, וגם במדרש רבה הכי ארוך - זה בפרשת נשא.

וכבר דיברנו שבפרשת נשא יש קע"ו פסוקים, זה כמנין צו"ף - ה' - צו"ף דבש", כי התורה "מתוקה מדבש ונופת צופים".

וגם בתורה שבעל פה יש צו"ף, שהנה עכשיו בדיוק בעוד כמה ימים נתחיל בדרך היומי את מסכת בבא בתרא, שהיא הכי ארוכה בש"ס, וגם היא מסתיימת בדרך קע"ו, וגם בשולחן ערוך, ההלכות הכי ארוכות זה הלכות שבת - [כולל תחומין ועירובין שהכל זה ענין של שבת], ויש בהם קע"ה סימנים, עם הכולל עולה קע"ו. זה הצו"ף דבש שבתורה שבעל פה.

ויש צו"ף גם בתהילים, מהו? פרק קי"ט "אשרי תמימי דרך", שיש בו קע"ו פסוקים, דבש ונופת צופים. איזה זכות שזכינו לקבל נופת צופים מן השמיים.

מפרשת וישלח ופרשת בשלח - עד פרשת נשא

הבן איש חי אומר עוד רמז גדול במספר קע"ו: שהמספר קע"ו זה בשביל להכניע את הס"מ, כי בדרך כלל לא קוראים לס"מ בשמו, אלא קוראים לו "פלוגי". ו"פלוגי" עולה בגימטריא: 176. ולכן יש ענין

ברחובות מראות נעימים בעוונותינו הרבים, וזה קשה, ולכן צריכים לזרוז על הצניעות.

ולפני שאדם יוצא לדרך, צריך להתפלל שה' ישמור אותו, ישמור את העיניים שלו שיהיו קדושות, שהמחשבה שלו תהיה טהורה. וכך גם יוכל ללמוד תורה מתוך קדושה. וכבר אמרנו שלפני אותיות תורה יש אותיות שהק"ד שזה קדש"ה, כי בשביל לקבל את האור של התורה, צריך קדושה.

הנרות הללו קודש הם!

כל אדם יש לו 7 נקבים בראש [עיניים אוזניים חוטם ופה], והשבעה נקבים הם כנגד שבעה קני המנורה, לפי הסדר הזה: הנר האמצעי - זה הפה, שהוא העיקר שבו לומדים תורה, ושני נקבי החוטם, הם שני הקנים הסמוכים לקנה האמצעי, שהם קרובים לפה, ואחר כך שני הקנים שהם כנגד העיניים, ואחר שני הקנים שהם האוזניים. וכל ששת הקנים - הנקבים, ניוונים ומאירים מהנר האמצעי, שזה הפה, שמדבר דברי תורה "כל עמל אדם לפיהו".

בנקבים האלה שבראש יש ארבעה חושים: ראייה, שמיעה, ריח ודיבור, וצריך לקדש אותם, וככה אנחנו מאירים את קני המנורה.

ארבעת החושים שבראש הם כנגד ארבע אותיות הוי"ה, ואם האדם מקדש את עצמו בארבע החושים האלה שהם כנגד ארבע אותיות הוי"ה, הוא מייחד שם הוי"ה ברוך הוא.

וזה רמזו בשמות של ארבעת החושים: כי אדם הוא גימטריא 45, וראיה - עולה 216. ושמיעה זה 425. וריחא [ריח] - 219, ודיבור - 222, אם נחבר הכל יחד, זה יצא 1128 [עם הכולל], כמנין "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד". כי בפסוק הזה מייחדים את שמו יתברך - את ארבע אותיות הוי"ה - וממליכים את הקב"ה עליו על כל אבר ואבר שלנו.

לכן צריך האדם לעשות משמר מעל משמר, "הנרות הללו קודש" אין לנו רשות להשתמש בהם חס ושלום לדברים בטלים, לשטויות והבלים, אלא "דבר אל אהרן" - "דבר" מלשון הנהגה, כמו "ידבר עמים תחתינו", לשלוט בכל האיברים ולהנהיג אותם.

להשקיע בקנה האמצעי

רבותינו אמרו, שיש ארבע קליפות קשות, שניים זכרים שניים נקבות. ובקלי, הנקבה יותר חזקה מהזכר, והסדר שלהם כך: הנקבה - פלוגית ליליית, השר שלה - זה אדום שנקרא ס"מ. ועוד נקבה: מחל"ת, והזכר שלה - השר של ישמעאל, שקוראים לו רהב. וארבעתם ראשי תיבות: "לאמר", ליליית, א'דום, מ'חלת, ור'הב.

ואיך אדם יכניע אותם? "וידבר ה' אל משה לאמר - דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות", כאשר אדם זוכה לקדש ולהדליק ולהאיר את קני המנורה שלו, את החושים האלה בשמן זית זך, כך הוא מכניע את כל הקליפות. זה סוד המוחין. [וגם רשב"י הוא שביעי קודש, מה שבת לה' קודש, אף רשב"י שבת לה' קודש, וכל שאר החברים הם שבעה קני המנורה, והם מאירים לכל העולם כולו].

ועיקר ההתקדשות היא בפה, בלימוד התורה. ולכן, כאשר אדם לומד תורה, יזהר לא להפסיק באמצע הלימוד שלו בדברים בטלים. וכמו שאמרו רבותינו במסכת חגיגה על הפסוק: "הקוטפים מלוח עלי שיה ושרש רתמים לחמם", פירוש, מי שקוטף - כלומר מפסיק, באמצע מלוח - שני לוחות הברית, שמפסיק בלימוד התורה, עלי שיה - בשביל שיחה בטלה, שרש רתמים לחמם - אוי ואבוי, זה שורש של גחלי רתמים, ה' יצילנו. לכן צריך להתחזק בזה חזק.

במספר הזה דוקא, כי איך מוציאים את היצר הרע מאיתנו? "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין" - איך תגדלו? נתתי גם להתנוסס שזה התורה, לכן יש בתורה את המספר הזה 176, להראות שיש בה את הכח להכניע את פלוגי שהוא 176, פלא פלאות.

אותו דבר איך יעקב אבינו נלחם בעשיו "וישלה יעקב מלאכים לפניו" - "לפניו" עולה בגימטריא קע"ו, שיעקב בא להכניע את הקליפה

הדבר המעניין הוא, שכל שנים עשר הנשיאים הביאו את אותו קרבן בדיוק, כל הקרבנות, כל הימים, כולם שווים בין בארכן בין ברוחבן בין במשקלן, הכל אותו דבר

הזאת [בכח התורה שלנו]. ואותו דבר גם כאשר עם ישראל עברו את הים, בפרשת בשלח בשירת הים כתוב: "נשפת ברוחך כסמו ים" "כסמו ים" גם כן עולה בגימטריא קע"ו, כל זה גם כן להכניע את הקליפה הגדולה על ידי התורה ובזכות התורה.

מדוע הנשיאים הקריבו את קרבנם ביום השבת?

בפרשת נשא קראנו את הפרשה של קרבנות הנשיאים, איך נשיאי ישראל הקריבו קרבנותיהם לכבוד חנוכת המזבח - "זאת חנוכת המזבח ביום המשח אותו מאת נשיאי ישראל". הדבר המעניין הוא, שכל שנים עשר הנשיאים הביאו את אותו קרבן בדיוק, כל הקרבנות, כל הימים, כולם שווים בין בארכן בין ברוחבן בין במשקלן, הכל אותו דבר [קערת כסף אחת... כף אחת עשרה זהב... פר אחד וכו'].

המדרש רבה מביא: אמר רבי שמעון, מה תלמוד לומר מאת נשיאי ישראל, שהיה קרבן כולם שווה, מבלי שהתייעצו ביניהם, אלא כל אחד כיוון מדעת עצמו ברוח הקודש לאותו קרבן בדיוק. ולכן התורה מפרטת את כל קרבן של נשיאי ונשיא, כי כל אחד חשב על זה מעצמו והיו לו בזה כוונות מיוחדות.

והנה אחרי שכל אחד ראה שחבירו הקריב כמו שהוא חשב, אף נשיא לא החליט בגלל זה לשנות ולהקריב יותר מחבירו כדי לחלוק להם כבוד, ואומרים רבותינו, שבזכות זה, הקריבו את קרבנם גם בשבת, כי אם היה אחד מקריב יותר משל חברו, לא היו יכולים להקריב אותם בשבת, ורק כאשר לא הוסיפו כלום אמר להם הקב"ה: "אתם חלקתם כבוד אחד לשני הכל באהבה מכל לבכם? אני חולק לכם כבוד שתקריבו ביום שבת, ולא יהיה הפסק בקרבנכם". בגלל שהם היו באחדות גם ימי ההקרבה היו באחדות בלי הפסקה של שבת באמצע. כי כאשר יש אחדות בעם ישראל, יש נחת רוח לקב"ה.

להדליק את המנורה של זמננו

ועכשיו בעזרת ה' מגיעים לפרשת בהעלותך, אין דבר יותר טוב אחרי קבלת התורה מאשר להגיע לאור הגדול של המנורה: דבר אל אהרן ואמרת אליו, בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה, יאירו שבעת הנרות - מהמנורה של בית המקדש היה נמשך אור רוחני, אור הגנוז, והאור הזה היה מאיר את הנשמות של עם ישראל.

היום אין לנו את המנורה הזאת שתקדש אותנו, והתורה גם צייתה "ובמתכונתה לא תעשו לכם". אבל כל האור הזה של המנורה גנוז בתורה הקדושה. כמו שאמרו רבותינו: בהעלותך את הנרות - "הנרות" אותיות: תורה נ', תורה ונ' שערים. כי נר מצוה ותורה אור.

ואיך אנחנו נזכה באור הזה? איך נזכה להגיע לתורה? על ידי שנקדש את הנרות, נקדש את עצמנו. בפרט עכשיו שמתחיל עונת הקיץ, ויש

איך הם ידבקו לכיסאות...

הפתק עף, היתה רוח. עוד פעם הרימה את הפתק והניחה, ועוד הפעם הוא עף, ככה כמה פעמים, עד שהיא מצאה איזה מקום בין העזרת גברים לעזרת נשים, איזה חריץ טוב, ושמה את זה בפנים.

והנה תוך כדי שהיא שמה, עף לכיוונה פתק אחר שנפל מהכותל, היא הבינה שזה לא סתם, היא פותחת את הפתק הזה, והיא קוראת "רבש"ע תעזור לי, שולמית בת עמליה", וואי וואי זה השם שלה! מהר היא הבינה שאת הפתק הזה כתב אבא שלה! ואכן אחר כך נודע לה, שאבא שלה בכל יום היה בא לכותל והיה בוכה ומתפלל עליה. אחרי המעשה הזה היא חזרה בתשובה שלימה, והיום היא נשואה עם תלמיד חכם והכל הולך למישרין. תראו איך הקב"ה עילת העילות דואג, שהתפילות של האבא לא הלכו ריקם.

הכרית נופלת מהראש...

אנחנו צריכים ללמוד ולהתנהג בדרך ה' עם קדושה, כדי שהילדים יראו מה זה נר דולק. נר דולק זה גימטריא שכיני"ה. הקב"ה אומר נרי בידכם ונרכם בידי, נרי בידכם - זה התורה - "כי נר מצוה ותורה אור", זה בידכם. נרכם בידי - הנשמה שלכם ביד שלי, אם אתם משמרים את נרי, אני משמר את נרכם. אתם לא תשמרו את נרי? לא משמר את נרכם.

לכן צריך חזק להתקדש ולשמור את עצמנו, בפרט עכשיו לאחר שקיבלנו את התורה, להתמיד בה, ללכת בה, הלא אמרו רבותינו, הרוצה להחכים ידרים, הרוצה להעשיר יצפין, למה? כי מנורה שזה החכמה, היתה עומדת בדרום המשכן והמקדש, ושלחן שזה הפרנסה היה עומד בצפון המשכן והמקדש.

ולכן מי שרוצה להחכים, ידרים - ילך למנורה. זה העיקר, העיקר זה התורה. השאר זה עושר של שקר. אדם צריך פרנסה, אבל היא תבוא לבד. אתה תלך בדרך ה' ואז ממילא "ונתתי גשמכם בעתם" - כל הגשמיים תבוא, זה ביד הקב"ה, אנחנו רק נעשה רצון אבינו שבשמיים, ואם אדם עושה באמת רצון ה', הכל יסתדר.

אנחנו אומרים בשיר השירים: "שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני". אומר הבן איש חי דבר נפלא: אדם שעומד כאשר הפנים שלו למזרח, המנורה שהיא בדרום עומדת לצד ימינו, והשולחן עומד לשמאלו, לכן אומר "שמאלו תחת לראשי" - השמאל שזה הפרנסה יהיה "תחת הראש" - כמו כרית שתחת הראש, פתאום נשמטת, הולכת באה... אבל "וימינו" זה המנורה בדרום, החכמה, התורה, "תחבקני" לא תעזוב אף פעם! תחבק! אותי יום יום ישמרון, איזה שיעורי תורה, איזה אהבה לתורה, ככה צריך.

מציל מלינוי נפשות, לא נפש אחת

כתוב שצריך "שתהיה שלהבת עולה מאליה" צריך להתלהב לעבודת ה', והנר האמצעי זה התורה, נוטים אליו כל הנרות, ושמת

ובפרט עכשיו בקיץ, ישגיח על הילדים איפה יצאו, איפה ילכו, איפה יקח אותם? לבתי מלון? צריך לקדש אותם! הנרות הללו קודש! לשמור אותם, שלא יסתובבו ברחובות.

בכל הטוב, אומר האור החיים הקדוש אין טוב אלא תורה, והוא אומר שאם אנשים אם אנחנו היינו מרגישים את מתקנות התורה היו משתגעים אחריה, ולא יחשב בעיניהם כסף וזהב למאומה, כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם.

מורינו ראש הישיבה רבי יהודה צדקה ע"ה היה אומר, שה'נרות' הללו, זה הילדים שלנו, שצריך להאיר אותם, להנך אותם, ולשמור אותם. ולהיות דוגמא, כי כאשר הילדים של האדם רואים אותו איך הוא מקדש את עצמו, ואיך הוא לומד תורה, הם לומדים ממנו. אם אנחנו נלמד תורה, הם יראו אותנו וגם ילמדו.

ובפרט עכשיו בקיץ, ישגיח על הילדים איפה יצאו, איפה ילכו, איפה יקח אותם? לבתי מלון? צריך לקדש אותם! הנרות הללו קודש! לשמור אותם, שלא יסתובבו ברחובות.

והכל בעדינות, בחכמת חיים, יאהיב עליהם את התורה, ישב איתם בשבת, יתן להם דברי תורה, סיפורים, מעשיות, להלהיב אותם, להגיד להם דברים שהם אוהבים, וגם להכין להם מאכלות שהם אוהבים חורשה סבוי או קובה.... העיקר להכין להם דברים טובים שהם ידבקו לכסאות בבית...

ובאמת אי אפשר לדעת מה הולך עם הילדים שלנו, אדם משתדל ככל יכולתו, אבל לפעמים הוא לא שם לב ופתאום מוצא שהילד לא בדיוק משדר איתו ביחד, לכן צריך על זה בכיות ותפילות להקב"ה שגם הם ילכו בדרך התורה, לא רק אנחנו.

הפתק שנפל מהכותל הוציא את הנערה מבור תחתיות

אגיד לכם מה ששמעתי עכשיו מעשה נורא מפי אחד המגידים, סיפר לי את זה רבי יצחק כהן, דבר פלא מה זה כח של תפילה על הילדים.

וכך היה המעשה: היתה נערה מבית יעקב, צדקת, הגיעה לגיל שמונה עשרה, עשו לה יום הולדת, והנה היא ניגשת להורים שלה ואומרת להם: "אני מצטערת להגיד לכם, אבל כל מה עשיתי זה רק בגלל שאני מכבדת אותכם, אבל באמת אני לא איתכם, אני לא דתיה. לא הולך לי, אני לא מתחברת לזה".

אבא שלה הזדעזע והתחיל לבכות: "מה קרה לך? מה?" והיא אומרת: "זה לא עכשיו, אבא, זה הרבה זמן, אני לא רוצה לצער אותך, אבל תשמע, אני כבר קניתי לי כרטיס טיסה, אני רוצה לסוע קצת להודו, אני הולכת". ואבא שלה היה בצער גדול, בוכה ומתחנן, אבל מה הוא יעשה? היא כבר לא בידיים שלו, לקחה את הרגליים שלה והלכה.

קיצור הדברים היא נסעה להודו, חצי שנה הלכה לכל מיני בר מינן מקומות, חשבה שכאן תמצא מנוחה, כאן תמצא בעבודה זרה הזאת, במסגד הזה, בתפלה הזה, אוי ואבוי.

והנה אחרי איזה חצי שנה, היא פוגשת שם את חברה שלה מהשכונה, שגם היא ירדה מהדרך. והחברה הזאת אומרת לה "אני מאוד הצטערת מה ששמעתי על אבא שלך", והיא לא מבינה: "מה שמעת על אבא שלי?" והחברה אומרת לה: "מה? לא שמעת?" והיא אומרת: "לא, אני בכלל ניתקתי קשר, לא עשיתי כיפור, לא עשיתי ראש השנה, לא עשיתי כלום, לא שבת, ניתקתי קשר איתם". והחברה מספרת לה: "אני אגיד לך, אבא שלך כששמע מה שעשית שנסעת להודו, והוא דיבר איתך ולא שמעת, מאז היה בוכה יומם ולילה, ואחרי כל זה, קיבל אירוע מוחי, ואחרי האירוע מוחי שבק חיים", והנערה הזו פרצה בכבי מר: "איך אני גרמתי לאבא שלי דבר כזה?" ככה כמה ימים רק בכתה, סוף סוף נשמה יהודית, בוכה, בוכה.

אחרי כמה ימים היא החליטה שהיא לוקחת כרטיס ונוסעת חזרה לבית, להורים, לירושלים. באה לירושלים, וקודם כל באה לכותל המערבי עם כל הפקע'ה שלה, כל החבילה, היה קר, והיא התחילה לבכות ליד הכותל, "רבונו של עולם תמחל לי, על מה שגרמתי לאבא שלי, איך עשיתי דבר כזה?!" והיא בוכה ובוכה.

אחרי שעה שעתיים של בכיות ככותל, היא כתבה פתק שה' ימחל לה על מה שעשתה לאבא שלה, והניחה אותו בין אבני הכותל, אבל

כן יאבדו כל אויבך ה'

ראה את זה רבשקה, השתגע, אמר לסנחריב תשמע כנראה שיש להם איזה זכות היום, אולי היום לא נצליח עליהם. לכן אל תגיש אותם למלחמה היום, תחכה עוד יום אחד, תן לחיילים לישון, ומחר נצא עליהם.

כל החיילים הלכו לישון בלילה, ואז הקב"ה אומר לשר שתפקידו לבשל את הפירות: "דחילאק... בדרכך לבשל את הפירות, טבחום, תבשל להם את המעיים מבפנים, את הריאות את כל הבטנים מבפנים... אבל רק מבפנים לא בחוץ". למה לא שרף אותם גם מבחוץ? אומר הבן איש חי כדי שעם ישראל יראו כמה חיילים היו כאן, איך ידעו את הנס הגדול? לכן כולם ישארו ככה, שלמים.

ואכן כך היה, כולם התבשלו בפנים, אוי ואבוי מה שהיה להם, עם ישראל קם בבוקר רואה את כולם פגרים מתים. אבל נשארו שם כמה בודדים, ששה, "נער יספרם", מי הם? סנחריב ועוד ששה חיילים. סנחריב ראה מה הולך, ברח כל עוד נפשו בו, אבל הוא עדיין היה מחזיק בעבודה זרה שלו, היה לו עץ מתיבת נח, נקרא "נסרוך" זה היה אלהי - העבודה זרה שלו.

וסנחריב דיבר לנסרוך, שאם הוא ינצל מהרודפים, הוא יזבח לנסרוך, את שני הילדים שלו. היה לו שני בנים אדרמלך ושראצר. הבנים שלו שמעו את זה, אמרו לו: קודם כל אנחנו נשחט אותך... ושחטו אותו לעזאזל... כן יאבדו כל אויבך ה'...

ועל זה נאמר: "וחובל עול מפני שמן". חובל עולו של סנחריב מפני שמנו של חזקיהו המלך שהיה דולק בבתי כנסיות ובתי מדרשות. זהו אור התורה!

חומה של ברזל - כיפת ברזל

האדמו"ר מקלויזנבורג ר' יקותיאל הלברשטם ע"ה אומר, הרי כתוב, שבעוונות של עם ישראל יש "חומה של ברזל" בינו לבין אבינו שבשמים. מה זה חומה של ברזל? אז הוא היה אומר שהכוונה שעם ישראל סומכים על ה"ברזל", מה זה ה"ברזל"? זה הצבא! חושבים שהצבא הוא מציל.

צריך לתת להם כבוד, אני לא אומר, הם מוסרים נפש בשביל עם ישראל בקדושה וטהרה. אבל צריך לדעת את האמת - התורה מנצחת. אין כוחי ועוצם ידי, יש רק הוא, "ברוך שאמר והיה העולם".

ראינו מה שהיה בשמחת תורה, איפה היה הצבא? איפה? עכשיו גם כן רואים, זה כבר לא הולך בכוחי ועוצם ידי. אלא רק אם עם ישראל עוסקים בתורה, בוטחים רק בה' יתברך, אין לדאוג כלל, כי התורה אגוני מגנא ואצולי מצלא, והבוטח בה' חסד יסובבנו.

איך כתוב? "אשור לא ישיענו על סוס לא נרכב, לא נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו", לא נאמר "כיפת ברזל" או "מחיצת ברזל" תציל אותנו... אין דבר כזה! זה הכל התורה. זה ברור כשמש. אין. יש לומדי תורה, כולם ניצולים.

גם אלה היום החיילים, כולם לומדי תורה, כולם עוסקים בתורה הקדושה, נשמות טהורות וטובות, באיזה חשק מוסרים את עצמם לכבוד ה' יתברך. כואב הלב. והחיילים שלנו הם מבינים, גם המפקדים הזוטרים הם מבינים, שאין "כוחי ועוצם ידי", אבל למעלה, אלה הראשים, לא מבינים, אין שכל! אין שכל! איפה הם נמצאים!?

וכי אתה הרמטכ"ל הפיקח?

ידוע מה שהגמרא מספרת, שכאשר המלכות גזרה שלא ללמוד תורה, ראה פפוס בן יהודה את רבי עקיבא מקהיל קהילות ברבים, אמר לו פפוס: "אתה לא מפחד? יקחו אותך לבית האסורים, עלולים להרוג אותך! עוזב, אל תלמד".

הלא כבר התנה הקב"ה עם מעשה שמים וארץ, אם עם ישראל מקבלים ביום השישי את כל התורה העולם יתקיים, ואם לא - אין עולם. הכל תלויים ביום השישי, שזהו' בסיון. אם נקבל את התורה -

אחרי שעה שעתיים של בכיות בכותל, היא כתבה פתק שה' ימחל לה על מה שעשתה לאבא שלה, והניחה אותו בין אבני הכותל, אבל הפתק עף, היתה רוח. עוד פעם הרימה את הפתק והניחה, ועוד הפעם הוא עף, ככה כמה פעמים

מוטב ואם לא - הופך את העולם לתוהו ובוהו, ולכן התורה זה נשמת כל העולמות, גם של העליונים וגם של התחתונים. כל עיקר חיות והכח של כל העולמות בעליונים ובתחתונים וגם העולם הזה הכל זה על ידי התורה.

היה אומר לנו מורנו חכם בן ציון, אם יגידו לאדם שהוא הציל נפש מישראל, הציל איזה נשמה, הרי כמה הוא ישמח? הרי בזכותו הבן אדם הזה חי, הביא ילדים הכל בזכותו. וכל שכן אם אדם הציל קבוצה של אנשים, כמה יתמלא באושר עילאי. והיה אומר לנו שצריך לדעת, שכאשר אדם לומד תורה הוא מציל את כל העולם! העולם ניצל בזכותו! "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת".

חגיגות מול צחצוחי חרבות

הלא כבר אמרנו מה שעשה חזקיהו המלך, שהיה מלך צדיק, והיה ראוי להיות משיח, והיה שם בטחונו רק בהקב"ה, לא בצבא, לא בנשק, לא בתחמושת. וחזקיהו המלך כאשר היה רואה תלמיד חכם בן תורה, היה שמח בו, מנשק אותו, מחבק אותו, כי הוא מחזיק את כל העולם.

בזמן חזקיהו היה צער גדול לעם ישראל, סנחריב היה מלך רשע, וצר על ירושלים, אין יוצא ואין בא. לא היה אוכל. היו נותנים לחם במידה מים במשורה, כמו שהיה פה בירושלים לפני עשרות שנים.

והשמן היה יקר, וחזקיהו המלך אמר לשרים שלו: "אני לא רוצה לשמוע שהשמן יקר, קודם כל בתי כנסיות, בתי מדרשות. לא לוותר על שמן! שיהיה להם אור, חשמל, אני רוצה חשמל בבתי כנסיות ובתי מדרשות". אמרו לו: "אבל צריך תקציב לצבא, יש מצב חירום, אנחנו חייבים לעשות משהו", והוא אמר להם: "מה התקציב שנתתם לצבא? עשר מליארד? כל זה ללומדי תורה! לא רוצה צבא בשום אופן בעולם. אני רוצה לומדי תורה, זה הצבא שלי!".

שר הצבא של סנחריב, קראו לו רבשקה, הוא היה יהודי מומר, והיה צועק לחזקיהו: "מה אתה עושה? במי אתה בוטח? יש פה צבא כחול הים, סנחריב זה לא תינוק, ראינו מה יש לכם פה, אתם מתי מעט, הבאנו מליוני חיילים מאה שמונים וחמש ראשי דיביזיות מפקדים, מליונים חיילים יש פה, סתם הבאנו כל כך הרבה, מה אתה עושה? במי אתה בוטח? מה אתה חושב לעצמך?"

וחזקיהו אומר: "אני בוטח בהקב"ה, בתורה הקדושה, אדוני, פה לומדים תורה!" אותו יום היה ערב פסח, באן העם ואמרו לחזקיהו "מה נעשה עכשיו?" אמר להם: "תעשו כמו כל שנה, תקריבו קרבנות, ליל פסח תעשו שמחה, כל אחד יקריב קרבן פסח, תביאו את בני הבית, צלי אש על מצות ומרורים יאכלוהו כמו שאנחנו עושים כל שנה בשמחה, כולם לשיר, לזמר, כל הלילה לספר ביציאת מצרים, לא לפחד", וכל זה בזמן שהצבא של סנחריב חונה על החומות.

באותו הזמן היה חי בר קפרא שהיה תלמיד חכם משכמו ומעלה, והיה גם בדחן, והנה האחראים על החתונה לא שמו לב, ושכחו להזמין את בר קפרא. בסוף נזכרו והזמינו אותו, הוא בא, והוא אמר: "איך עשו לי דבר כזה שלא הזמינו אותי? הרי אני רוצה לזכות להיות אצל נשיא ישראל! אני אראה לכם מה אני אעשה עכשיו, איך אני מרקיד את רבנו הקדוש, ביום החתונה".

בא בר קפרא לחתונה, רואה את רבנו הקדוש, ואומר לו: "כבוד הרב יודע מה זה תועבה?" חושב אומר לו "לא". אומר בר קפרא: "כבודו רוצה שאני אסביר לו?" רבי כל כך היה משתוקק ורוצה ללמוד, היה אכפת לו מכל מילה בתורה, אמר לו: "כן בטח". אומר לו בר קפרא: "לא אסביר לך אלא אם כן תקרא לרבנית שלך שתבוא לפה תמוזג לך כוס יין, תשתה את היין, ותרקוד לפני, אז אני אפרש לך". רבנו הקדוש מרוב אהבתו לתורה, מייד קרא לאשתו, והיא באה ומוזגה לו כוס יין.

ורבנו הקדוש נשיא ישראל שתה, ורקד ופיזז בפני כולם ומתבזה, [אני לא אומר לכם סיפורי סבתא, זה גמרא] ואז בר קפרא הסביר לו מה זה תועבה – "תועה אתה בה". בר מינן. ככה נתן לו תורה.

ועוד פעם עשה לו את זה, פעמיים הרקיד אותו. רואים כאן מה זה אהבת התורה שלך רבי הקדוש, ובר קפרא ידע מי זה רבנו הקדוש, מה זה כל מילה אצל רבנו הקדוש.

ורבינו הקדוש היה עשיר גדול מאוד, ובכל זאת לא היה מעניין אותו שום דבר מענייני העולם הזה, ולפני שנפטר הרים עשר אצבעותיו ואמר "לא נהייתי מהעולם הזה ולא באצבע קטנה". איפה יש דבר כזה בעולם? אין דברים כאלה. זה פלא פלאות איך שאדם צריך לאהוב את ה' יתברך. לרוץ לכבוד ה'.

האדמו"ר נחת נחיתת אונס בשביל האיש מהמלגזה

ואדם שמושגל שידע שלא ידח ממנו נידח, אפילו נשמה אחת לא תזוז. יש מעשה נפלא שממחיש מה זה שלא ידח ממנו נידח: היה מעשה עם האדמו"ר מפיטסבורג ע"ה מאשדוד, שיום אחד הוא היה צריך לנסוע בדחיפות לניו יורק, לקח אתו כמה תלמידים, עלו למטוס, ובאמצע הדרך התחילו בעיות במטוס, ובסוף עשו נחיתת אונס וירדו באיזה ישוב נידח ורחוק מאוד.

הרב'ה רואה שיהיה מאוחר עד שיבוא מטוס ויקח אותם לניו יורק, וצריך להתפלל מנחה, אמר להם לתלמידים בא נעשה מנחה, הם היו שמונה, אומר האדמו"ר בואו ננסה לקחת פה עוד שניים. אבל זה איזור שכולם גויים. והנה ראו אחד עומד על המלגזה, התחילו לדבר איתו בעברית, והוא עונה, ושאלו אותו: "אתה יכול להשלים לנו מניין למנחה?" והנה האיש שמע את המילים האלה מייד נפל והתעלף.

ראינו מה שהיה בשמחת תורה, איפה היה הצבא? איפה? עכשיו גם כן רואים, זה כבר לא הולך בכוחי ועוצם ידי. אלא רק אם עם ישראל עוסקים בתורה, בוטחים רק בה' יתברך, אין לדאוג כלל,

הקימו אותו, החיו אותו, נתנו לו לשתות, ושאלוהו "מה קרה לך?" ואז הוא סיפר שהוא בן למשפחה חסידית בבורו פארק, והוא כבר כמה שנים ירד מדרכי התורה, מדחי אל דחי, התרחק מהיהדות והוא לא יודע כבר מה זה יהודי. והוא אומר שאבא כל היום היה לומד תורה, חינק אותו על התורה, ואבא שלו נפטר כבר.

אמר לו רבי עקיבא: "משל למה הדבר דומה, לשועל שהיה מהלך על שפת הים, וראה את הדגים רצים ובורחים בתוך המים, אמר להם, 'למה אתם בורחים?' אמרו לו, 'מפני רשתות שמביאים עלינו הבני אדם ורוצים לצוד אותנו', אמר להם: 'בואו אלי, אני אחביא אותכם בנקיקי הסלעים'.

אמרו לו: 'וכי אתה פיקח שבחיות? אתה הרמטכ"ל? הרי אתה טיפשי! ומה במקום חיותנו - במים - אנחנו מפחדים, אבל אפשר שנחיה, אתה רוצה לקחת אותנו לנקיקי הסלעים ששם ודאי אנחנו מתים?' כך, אמר רבי עקיבא לפפוס, 'הרי בלי תורה, בודאי אי אפשר לחיות, ואתה אומר לא ללמוד תורה, איך אפשר לחיות בלי תורה?'

זה כמו אדם שמחובר לחמצן, בא אליו אחד, ואמר לו, "מה אתה מחובר לדבר הזה? עזוב אותך, תשתחרר מזה, תלך, תהנה, תבלה". מה יגיד לו? "טיפש אתה, מה תעזוב את החמצן? הרי זה אויר לנשימה!" אם הוא רגע אחד יתנתק מהחמצן, הוא מייד ימות, אי אפשר לחיות בלי אויר! ככה אי אפשר לחיות בלי תורה, שזה החמצן. "כי הם חיינו ואורך ימינו" - בלי תורה החיים לא שווים.

ה'פנטז' של דוד המלך

מלאך המות לא יכול להזיק למי שלומד תורה, כמו שהגמרא מספרת על דוד המלך [עכשיו היה חג שבועות - יום פטירתו] שדוד המלך, ביקש מהקב"ה, "הודיעני קיצי ומדת ימי מה היא" - שהקב"ה יגיד לו מתי הוא יפטר מן העולם.

אמר לו הקב"ה: "גזרה היא מלפני אין אני מודיע קיצו של אדם". אמר לו דוד המלך: "לפחות תגיד לי באיזה יום בימות השבוע זה יהיה", ואמר לו הקב"ה שהוא יפטר בשבת.

מה עשה דוד המלך? כל שבת, כל השבת, היה יושב ועוסק בתורה בלי להפסיק רגע אחד. למה? כי מלאך המוות לא שולט על אדם שעוסק בתורה. לא שולט! ורק כאשר הפריע לו ללמוד והפסיק רגע אחד, יכול לקחת אותו. וככה גם הגמרא מספרת על רבה בר רב נחמני שהגיע זמנו להפטר, אבל מלאך המוות לא יכל להתקרב אליו, כי היה עוסק בתורה.

מי יגדל זבובים ויספור מכוניות?

הגמרא אומרת תלמידי חכמים כל זמן שמזקינים דעתם מתווספת עליהם, אבל אלה שלא לומדים תורה מה יעשו שהם נהיים זקנים? **יגדל זבובים, יספור מכוניות?** אוי ואבוי! זה בושה וחרפה. תראה תלמידי חכמים איך הם שמחים ומאושרים, עוד מסכת ועוד מסכת, והוא מסודר בלימוד שלו. איך הוא קם כל בוקר, איך הוא טובל, איך הוא הולך להתפלל, איך הוא הולך ללמוד, איך הוא שמח בלימוד. והוא חוזר וחוזר, ועוד הלכה ועוד חלק בשולחן ערוך. "רפאות תהי לשורך ושיקוי לעצמותך", יש לו שמחת חיים, התורה מחייה, התורה מרפאה, ונתנת חיים לעושיה.

יש אדם יכול לחיות בלי תורה? אין דבר כזה. לא סתם הקב"ה נתן לנו התורה הקדושה, לא סתם. לכן אנחנו נדבק בתורה הקדושה, כי היא חיינו ואורך ימינו. זה העיקר.

איך לגרום לרב לרקוד ולפזז

הגמרא בנדרים (דף נ"א) מספרת דבר פלא, [כדאי גם לפתוח שם ולראות את זה] מעשה שהיה כאשר רבנו הקדוש - רבי יהודה הנשיא, נשיא ישראל, חיתן את הבן שלו.

אתם יודעים מה זה חתונה של נשיא ישראל, בטח הכשירו שטח לנשים ושטח לגברים, ואיזה קהל עצום, מי לא יבוא?! ואיזה מאכלים, איזה יינות. מפעל שלם של שמאי רק לחד פעמי... אבל זה היה שם חרס לא דברים פשוטים... מפעל שולחנות וכסאות... בקיצור משהו לא רגיל...

מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר. כל יום. והדבר הזה מציל את האדם ואת עם ישראל מכל צרה וצוקה.

אנחנו כאן בזמן שהיה את הקורונה, כל יום היינו פותחים את ההיכל, ועושים את הסדר הזה, שלש פעמים לדוד ה' אורי וישעי, ושלוש פעמים למנצח בצורת המנונה ומזמור לדוד ה' רועי וגם הוספנו כמה דברים, אבל התמדנו בזה כל יום. [יש לנו חוברת על זה, אתם יכולים לקחת]. וגם עכשיו, מיום שמחת תורה, שקרה את מה שקרה והתחילה המלחמה, כל יום אנחנו עושים את זה.

אמנם בשבת אנחנו לא עושים את זה, אלא אני אומר את פרק "קרבו גויים לשמוע", מהנביא ישעיה. ואני זוכר שכאשר היינו הרב שרעבי היה אומר להגיד את זה. ובזמנו היה הרב של מקסיקו רבי מרדכי עטיה, היה פה נמצא עם הרב שרעבי, היה בא ללמוד קבלה, והוא גם היה קורא את זה, עד עכשיו המילים שלו מהדהדות לנו במוח את הפסוקים האלה של "קרבו גויים לשמוע". זה היה מהדהד.

בזמן מלחמת יום הכיפורים, ומלחמת ששת הימים, אין יום שהרב שרעבי לא היה עושה סליחות. אין יום! היה נותן לילדים, נותן שופרות, היו בוכים, ואיזה סליחות. וגם היום, בגלל המצב הקשה של עם ישראל זה מה שצריך לעשות: תורה ותפילה. אין דבר כזה שאדם יעביר את הזמן ככה. צריך להתחנן להקב"ה על המצב. וצריך לעסוק בתורה.

שלא יבואו עלינו מכל הכיוונים

בזמן מלחמת העולם הראשונה שנת ותרעד הארץ – תרע"ד, חכם יהודה פתיה ע"ה היה עושה תפילות, בכיות, אמרו לו מן השמיים: "יפה מאד התפילות אבל גם תלמד סודות התורה. זה מבטל, ביחד עם התפילות". אנחנו סודות לא יודעים, אבל לקרוא זוהר הקדוש כל יום, זה אחד הדברים שמצילים את עם ישראל.

ואף אחד לא יוותר כל יום פיתום הקטורת. כל יום. יש צרות גדולות, אדם יוותר על זה? הלא כתוב בזוהר שאם אנשים היו יודעים מעלת הקטורת היו שמים אותה כתר על ראשם, לא לעזוב את זה!

ואדם שאומר בבוקר פרשת העקידה, יגיד אותה בדחילו ורחימו, ומי שיכול שיגיד כל יום את מעשה הקרבנות, אולי כל יום זה קשה, אז פעמיים – שלש בשבוע, הוצאנו חוברת מפוארת של הישיבה עם כל מעשה הקרבנות, כל מילה ומילה, כדי שאדם ידע את הקרבנות טוב טוב, יש הקדמה לכל קרבן שאדם ידע איך היו מקריבים את הקרבן ואת כל הפרטים. וזה גם כן אחד הדברים שהיו מכפרים על עם ישראל.

והבאנו בחוברת גם את הקטורת, ואת הזוהר על מעלת הקטורת, ואת שער הכוונות מה שהוא כותב על זה, וביאור רהוט על הקטורת, וביאור חכם, וגם פירוש קבלי, צריך כל זה שאדם יהיה לו לנגד עיניו.

איך אנחנו עם ישראל נשרוד? שלא יקום חס ושלוש כמו איזה שואה שיבואו מכל הצדדים, ה' יצילנו. שה' יקח להם את השכל, ירים מזלם של עם ישראל למעלה. ודאי אין מה לדבר על לימוד התורה שאין כמו זה, זה הדבר שהכי מגן על עם ישראל, אבל צריך גם תפילה.

מה חיפש החפץ חיים באמצע הלילה ברחובות ראדין המושגת

וצריך שאדם יהיה לו חשק על קיום המצוות. רבותינו היו שמחים בכל מצווה בצורה שאין כמוהו, הגמרא אומרת במסכת סוכה מעשה ברבן גמליאל ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא היו באים לספינה, ולא היה להם לולב, אלא רק לרבן גמליאל, והוא קנה אותה באלף זוז! לקח אותה רבן גמליאל, יצא בו, נתן אותו לרבי יהושע במתנה, נתן אותו לרבי אלעזר בן עזריה, נתן אותו לרבי עקיבא. באלף זוז קנה את הלולב! כמה המצוות חביבות. כמו שאומרים רבותינו על משה רבנו, "חכם לב יקח מצוות", שעזב כל הכסף והזהב והלך ועסק בארונו של יוסף.

היה פה על דינו במחנה יהודה חכם קראו לו רבי משה דברשוילי הוא היה זקן חכמי יהודי גרוזיה, ובצעירותו הוא היה תלמיד של החפץ חיים בישיבת "ראדין", והוא סיפר שפעם עשה "משמר" עד מאוחר

והוא ממשיך ומסביר את הסיבה שהתעלף: אתמול בלילה בא אבא שלו בחלום, ואומר לו: "מחר זה היארצייט, נתנו לי בגלל הלימוד תורה והכל שאני אבוא אליך, אני זקוק לקדיש שלך, תעמוד לפני העמוד, תתפלל". אני צריך אותך. אומר לו: "אבא, איפה אני נמצא?! בשאול תחתית, למטה עמוק, איך אני יעשה? איפה אני אבוא? אמר לו האבא: "אתה יודע מה? אם אני אביא לך מנין אתה תעשה?" אומר "כן". וככה נגמר החלום.

והנה ראו אחד עומד על המלגזה, התחילו לדבר איתו בעברית, והוא עונה, ושאלו אותו: "אתה יכול להשלים לנו מניין למנחה?" והנה האיש שמע את המילים האלה מייד נפל והתעלף.

והנה, אתם שמונה ואני תשעה, יש לי חבר פה גם כן נהיה כמו גוי, יהודי. נביא אותו נצרך למנין, אבל בתנאי שאני אעבור לפני העמוד, אמר לו הרב'ה: "בבקשה, תעשה תשובה אתה תהיה החזן", הוא יודע להיות חזן, משפחה חסידית, הוא גדל בתורה. וככה היה, היה לקח אותו הרב'ה איתו, אמר לו "עכשיו אתה תהיה מהחסידיים שלי". וככה החזיר אותו בתשובה. זה לא ירח ממנו נדח!

אל תסתכל רק בקנקן

כעת בואו נראה את הזוהר מה שהוא אומר זה דבר חזק מה זה התורה הקדושה: וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶמְרָתְךָ אֵלָיו בְּהִעָלוֹתְךָ אֶת הַנְּרוֹת אֵל מוֹל פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ יֵאָרוּ שִׁבְעַת הַנְּרוֹת רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח, וְהוּא פֶּתַח יוֹצֵא מִחוֹפְתּוֹ יֵשִׁישׁ כַּגְּבוּר לְרוּחַ אוֹרַח, וְנִקְּאָה חִילְקֵיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדֵשׁא בְּרִיחַ הוּא אֶתְרַעֵי בְּהוֹן, וְיִהֵב לְהוֹן אוֹרֵייתָא דְקִשְׁוֹט, אִיִּלְנָא דְחַיִּי – אִשְׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׁהַקֵּב"ה בַּחֵר בָּהֶם, וְנָתַן לָהֶם תּוֹרַת אֱמֶת, סוּד עֵץ הַחַיִּים, שְׁהֵאוּכַל מִמֶּנּוּ חַי לְעוֹלָם, "אִילנָא דְחַיִּי", דְּבִיה אֶחֱיד בַר נֶשׁ חַיִּין לְהֵאֵי עֲלֵמָא, וְחַיִּין לְעֲלֵמָא דְאֵתִי מִי שְׁאוּחַז בְּעֵץ הַחַיִּים – שְׁזֵה הַתּוֹרָה, יִירַשׁ חַיִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה חַיִּים בְּעוֹלָם הַבָּא – דְּקָל מֵאֵן דְּאֶשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא וְאֶחֱיד בָּהּ, אֵית לִיה חַיִּין – כֹּל מִי שְׁמַשְׁתַּדַּל בַּתּוֹרָה וְעוֹסֵק בָּהּ, יֵשׁ לוֹ חַיִּים – וְקָל מֵאֵן דְּשִׁבְיָק מְלִי דְאוֹרֵייתָא, וְאֶתְפַּרֵּשׁ מֵאוֹרֵייתָא כְּאֵלוּ מִתְפַּרֵּשׁ מִחַיִּין, בְּגִין דְּהֵיא חַיִּין – וְכֹל מִי שְׁעוֹזֵב אֶת דְּבַרֵי הַתּוֹרָה וְשׁוֹכַח אוֹתָהּ, כְּאִילוּ נִפְרַד מֵהַחַיִּים גַּם בְּעוֹה"ז וגם מהחיים העליונים, לפי שהתורה בכללות היא חיים, וְקָל מְלִיז חַיִּין הֵדָא הוּא דְקִתִּיב בִּי חַיִּים הֵם לְמוֹצֵאיהֶם וְקִתִּיב רְפָאוֹת תְּהֵי לְשַׁרְף – הַתּוֹרָה מֵרְפָאוֹה אֶת הַבֵּן אָדָם.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, וְוִי לְהוּא בַר נֶשׁ דְּאֵמַר, דְּהֵא אוֹרֵייתָא אֶתָּא לְאֶהֱוָא סְפוּרִין בְּעֲלֵמָא, וּמְלִיז דְּהֵדִיּוּטִי אֶפְּלִיז בְּזִמְנָא דָא, אֲנִי יְכַלִּין לְמַעֲבַד אוֹרֵייתָא בְּמְלִיז דְּהֵדִיּוּטִי, וּבְשִׁבְחָא יֵתִיר מְפָלְהוּ – אוֹי לְאוֹתוֹ אָדָם שְׁאוּמַר שְׁהַתּוֹרָה מִסְפֵּרַת סִיפּוּרִים, וְהוּא מִמְשִׁיךְ וּמִסְבִּיר, שְׁכֹל הַתּוֹרָה כּוֹלָה יֵשׁ מֵאֲחוּרֵיהּ אוֹתוּת וְסוּדוּת עֲלִיוֹנִים, זֶה רַק לְבוּשׁ, זֶה לְבוּשׁ, אֲבָל בְּפָנִים יֵשׁ סוּדוּת גְּדוּלִים, אֵל תִּסְתַּכֵּל בְּקִנְקֵן אֵלָא בְּמָה שִׁישׁ בּוּ, מָה אֹתָהּ מִסְתַּכֵּל בְּלְבוּשׁ? אוּ בְּגוּף? הַעִיקַר זֶה הַנִּשְׁמָה, הַנִּשְׁמָה מִבְּפָנִים. זֶה הַכַּח הַרוּחָנִי שֶׁל הַתּוֹרָה.

למנצח בצורת המנונה

"אל מול פני המנונה" – כולם מכירים שיש "למנצח" בצורת המנונה, כתוב שדוד המלך שהיה יוצא למלחמה היה לו טס של זהב, שהיה מצויר עליו "למנצח" בצורת המנונה, והיה קורא בו.

כתוב אצל המקובלים שבשעת מלחמה או איזה צרה, צריך לקרוא כל יום, שלש פעמים מזמור "לדוד ה' אורי וישעי ממי אירא", ואחר כך לקרוא שלש פעמים למנצח בצורת המנונה. ואחר כך פעם אחת

לכן כל אחד יתחזק בלימוד התורה, כל אחד יתחזק בפיתוח הקטורת, בווהר הקדוש, וכמו שאמרנו בתפילה, וכל יום ג' פעמים לדוד ה' אורי, ג' פעמים למנוצח בצורת המנורה, ומזמור לדוד ה' רועי פעם אחת, ועוד איזה מזמורים שהוא יכול, ולזעוק י"ג מידות לה'

בלילה בליל שישי, ועזב את בית המדרש בשעה מאוד מאוחרת, ובחוף היה סוער ושלו, והנה הוא רואה בחשכה איזה דמות אדם שהולך ברחוב בתוך השלג, ומידי פעם מרים את הראש לעבר השמיים, הוא התקרב, ולהפתעתו הוא רואה את החפץ חיים. והוא סיפר שכאשר החפץ חיים ראה אותו הוא גער בו בחומרה: "אמצע הלילה, למה אתה לא ישן?"

והוא מאוד התפלא מה החפץ חיים עושה ברחוב באמצע הלילה. והוא היה ישן אצל אחותו של החפץ חיים, אז למחרת הוא סיפר לה את זה וביקש שתברר את פשר בעניין למה החפץ חיים מסתובב בלילה בשלג בחוף?
אחות החפץ חיים, ביררה, והסבירה לו: "תדע לך, אחי, החפץ חיים, שלשה ימים כל הלילה מסתובב, כל הלילה בשלג, לראות אולי הוא יצליח לברך ברכת הלבנה". שלשה ימים, בשלג!

בזמן מלחמת יום הכיפורים, ומלחמת ששת הימים, אין יום שהרב שרעבי לא היה עושה פליחות. אין יום! היה נותן לילדים, נותן שופרות, היו בוכים, ואיזה פליחות. וגם היום, בגלל המצב הקשה של עם ישראל זה מה שצריך לעשות

רבי חיים התחנן למוהל תן לי למוהל!

יש מוהל בשם הרב גרינברג רבי חיים קנייבסקי ע"ה פעם ביקש ממנו: "אם יש לך הזדמנות, אולי תתן לי למוהל גר צדק", ורבי חיים הסביר למה זה חשוב לו: "אני מושתדל לברך את כל הברכות, ויש ברכה למילת גרים שעוד לא בירכתי אותה. אולי תעזור לי שאני אזכה פעם לברך אותה... להכניס גר צדק תחת כנפי השכינה", ואכן היתה הזדמנות, ורבי חיים בא, והוא מספר איזה שמחה היתה לו, שפעם אחת בחיים זכה לומר את הברכה הזאת.

יתברך שירחם על עמו ישראל, ירחם עלינו, יאמר די לצרותינו. צריך לעשות כמה שאדם יכול.

הנה פה, כשהיה איזה בעיות אפילו יום שישי אחרי צהריים היה אבא שלי לא עוזב לא עוזב, איזה בכיות איזה בכיות, והוא ממשיך להתפלל, גם ביום שישי אחרי הצהריים.

והיה לוקח ילדים שיתפללו. וגם הרב שרעבי לוקח ילדים, נותן להם כסף, לזעוק לה', פה לא היה יום שאין ילדים זועקים. לא היה. והוא מביא ככה חזק, היה להם כח של תפילה, אנחנו עצלים, צריכים לזעוק לה' יתברך שיאמר די לצרותינו. ובעזרת ה' תהיה ישועה גדולה.

וכל שמחה שיש לאדם במצוות, להראות אותה, אתה יודע מה זה שילד רואה את החפץ חיים מסתובב בלילה בקור, בשלג. כדי שאולי יזדמן לו לברך ברכת הלבנה. איזה אהבה לתורה, איזה אהבה למצוות. איזה חשק.

עכשיו שעת מלחמות

עכשיו יש לנו שעת מלחמות, חיילים נהרגים, אחים שלנו בשר שלנו, איך ככה נעמוד מנגד? ואנחנו רואים את הדבר הזה ולא נבכה עליהם? ולא נתפלל עליהם? ולא יהיה אכפת לנו?

הקב"ה יברך כל הקהל הקדוש כל המאזינים דרך הלויין דרך רדיו מורשת, דרך ערוץ אלפיים וכל הערוצים שהם למינהם, ואת הקוראים בעלון "האוצר השבועי", מלכא דעלמא יברך יתכון ויזכה יתכון, ויהיה ישועה גדולה וחיים טובים, אורך ימים דשנים רעננים בריאים ושמחים וכן יהי רצון ונאמר אמן.

מראות קודש ערב ראש חודש סיון תשפ"ד

מראות קודש ממעמד תקון ערב ראש חודש סיון ותקון נפטרים אשר נקראו מעל 100 שפדי החולים ותפילת השלה ברוב עם בהיכל ישיבת המקובלים 'נהר שלום' במעמד המקובל הצדק הרב בניהו שמואלי שליט"א

קייטרינג משובח
אנאם לשחוחות
לחמניות
בפיקוחו של הרב"ג דן צביון שליט"א
להזמנות 055-979-7176

בדיקת נבש
עפ"י כוונות הרש"ש
מפי מורינו ורבינו המקובל הרב בניהו שמואלי שליט"א
למסירת שמות חייגו: 02-624-9000

לרגל יום השלושים של המקובל האלקי הרה"ג אורי נורי זצ"ל

את הקפדתו על דקדוק קל שבקלים בקריאת התנ"ך, וסיים ואמר לבני המשפחה כי מקומו של הצדיק כעת בעולמות העליונים הוא ינחם אתכם.

גם הצדיק המקובל רבי יוסף אמזלג שליט"א נשא הספד והדגיש את היות המנוח זצ"ל שמח בייסורים ומאיר פנים לכל יהודי, ואת היותו נחבא אל הכלים ושפל ברך.

הצדיק המקובל רבי חמים שעזי שליט"א העלה בדבריו זכרונות מימי קדם כיצד הסתופפו יחד בצלו הגדול של רבינו רבי מרדכי שרעבי זצוק"ל, וכיצד עוד בשנים ההם למרות היותו צנוע, היה רבי מרדכי מחבבו מאוד, וכאשר היה עובר לפני התפילה היה ניתן לראות בחוש כיצד הוא מתעלה לעולמות נשגבים, ומתנתק מהעולם הזה.

בנו של מו"ר ראש הישיבה שליט"א ראש הכולל המקובל הרה"ג יוסף שמואלי דיבר ברגש על זכרונות ילדותו בצלו של רבי אורי, בהוד הקדומים ששרתה סביבו, שיעורי התורה שהיה מוסר, ותפילותיו כבן המתחטא לפני אביו. את דבריו סיים בביאור הביטוי "תהא נשמתו צרורה בצרור החיים", כי יש לנו "לצרור" עמנו את הנהגותיו של המנוח ולקחת עמנו משהו כדרך חיים.

את דברי ההספד הנרגשים חתמו בניו של רבי אורי, רבי יעקב שליט"א שדיבר על כך שהאבא היו עשוי ללא חת, ולא פחד מכל מאורעות העולם, אף לא בעת שנכנס לניתוח מסוכן, אך הדבר היחיד שממנו הוא ירא ופחד היה מהשם יתברך וממורו ורבו שכאשר היה עומד לפניו היו עצמותיו דא לדא נקשן. בדבריו הוא הוסיף והדגיש את התמדתו ודביקותו בה' יתברך, כשבכל עת היה אומר "זה מה שרוצה ה' יתברך".

לאחריו דיבר אחיו רבי יוסף שליט"א, שהרחיב במעשים מופלאים אודות גמילות החסדים בה ניהן אביו זצ"ל, ומידותיו התרומיות, וכיצד באו בימי השבעה אנשים מרי נפש אשר העלו על נס את יחסו המיוחד של המנוח אליהם, וכיצד החזיק אותם בשעותיהם הקשות.

על רבי אורי זצ"ל בוודאי ניתן לומר: חבל על דאבדין ולא משתכחין, תהא נשמתו צרורה בצרור החיים.

ביום ל"ג בעומר נלקח מאיתנו אחד מדמויות ההוד של ירושלים של מעלה, מבני החבורה הקדושה, משרידי דור דעה – תלמידיו המובהקים של רבינו הקדוש רבי מרדכי שרעבי זצוק"ל, הלאו הוא הצדיק רבי אורי נורי זצ"ל, שדמותו העלאית חופפת על הישיבה הקדושה, בה גדל, למד ולימד במשך שנים רבות.

רבי אורי זצ"ל, קיים בעצמו את דברי רבותינו "והוי מתאבק בעפר רגליהם", כאשר ביטל את עצמו בביטול גמור למו"ר רבי מרדכי שרעבי זצוק"ל, ודמותו של רבינו לא משה מנגד עיניו כל ימי חייו.

למרות היותו צנוע ויושב בירכתי בית המדרש, ראה בו רבינו כאחד המיוחדים שבתלמידיו, והיה מבקשו לעבור לפני התיבה, אשר כידוע אצל יודעי הח"ן והמונים

הדבר מסמל את היותו הנבחר שבהם ומי שראוי להעלות את התפילות והכוננות לעולמות טמירים ונשגבים.

במשך עשרות בשנים היה רבי אורי זצ"ל ממשכימי קום לבית המדרש, גם כאשר בריאותו הרופפת ביקשה למונעו מכך, היה צועד פסיעה אחר פסיעה בכדי להגיע לבית המדרש, ומסיים את חוק לימודיו רק כאשר אחרוני הלומדים כבר נמו על יצועם.

בימי השבעה, כאשר רבים ושלמים באו לבכות את הליכתו, התגלו רבדים נוספים מהנהגותיו והליכותיו בקודש, מלבד תפילותיו הזכות והתמדתו העצומה בכל עת ובכל שעה, גם ידו הרחבה והפתוחה לכל דל ושואל, דאגתו לכל יהודי באשר הוא, ורחמנותו על כל אשר בשם 'בריה' יקרא.

עם תום ימי השבעה התכנסו ובאו תלמידיו ומקוריו יחד עם בני המשפחה, תלמידי הישיבה ורבניה לעצרת התעוררות בה נשאו דברים המקובל האלקי מרן ראש הישיבה שליט"א אשר הדגיש את דבקותו ברבינו הרב שרעבי זצוק"ל, ואת גודל אמונתו בה', יחד עם התמדתו וענוותנותו.

לאחר מכן נשא דברים מו"ר המקובל הצדיק רבי דוד הכהן שליט"א, שהזכיר

מוצאי חג השבועות תשפ"ד עם מורינו ורבינו שליט"א - במנהרות הכותל

כמדי שנה נוהג מרן ראש הישיבה שליט"א ללכת בשעות אחר צהרים בחג השבועות לקבר דוד המלך, בבית כנסת הר ציון הספרדי, לקריאת התהילים ברוב עם ומסיימים עשרות סימוני ספרי תהילים, ובמעמד זה מזכירים רבי הישיבה את כל השמות של התרומים שתורמו 104 ש"ח לסגולה של הגר"ח פלאג' בערב חג שבועות. לאחר מכן הולכים למנהרות הכותל ומתפללים תפילת מנחה של חג השבועות, ולאחריו שיחת מוסר על מעלת מתיקות וערבות התורה הקדושה ממרן ראש הישיבה שליט"א ולאחר תפילת ערבית פוצחים בשירה וריקודים לכבוד התורה הקדושה.